

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

8 iunie 2017^{*i}

„Trimitere preliminară — Cetățenia Uniunii — Articolul 21 TFUE — Libertatea de circulație și de ședere în statele membre — Resortisant care are în același timp cetățenia statului membru de reședință și pe cea a statului membru în care s-a născut — Schimbarea numelui de familie în statul membru în care s-a născut în afara unei șederi obișnuite — Nume corespunzător numelui de naștere — Cerere de înscriere a acestui nume în registrul stării civile al statului membru de reședință — Respingerea acestei cereri — Motiv — Nedobândirea numelui în timpul unei șederi obișnuite — Existența altor proceduri în dreptul național pentru a obține recunoașterea aceluiași nume”

În cauza C-541/15,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Amtsgericht Wuppertal (Tribunalul Districtual din Wuppertal, Germania), prin decizia din 24 septembrie 2015, primită de Curte la 16 octombrie 2015, în procedura inițiată de

Mircea Florian Freitag

în prezența

Angela Freitag,

Vica Pavel,

Stadt Wuppertal,

Oberbürgermeister der Stadt Wuppertal,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul M. Ileșič, președinte de cameră, doamna A. Prechal, domnul A. Rosas (raportor), doamna C. Toader și domnul E. Jarašiūnas, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul R. Schiano, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 15 septembrie 2016,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru guvernul german, de M. Hellmann, de T. Henze și de J. Mentgen, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: germana.

- pentru guvernul portughez, de L. Inez Fernandes, de M. Figueiredo și de M. Castelo-Branco, în calitate de agenți;
 - pentru guvernul român, de A. Wellman și de R. H. Radu, în calitate de agenți;
 - pentru Comisia Europeană, de E. Montaguti și de G. von Rintelen, în calitate de agenți,
- după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 24 noiembrie 2016,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 18 și 21 TFUE.
- 2 Această cerere a fost prezentată în cadrul unei proceduri inițiate de domnul Mircea Florian Freitag cu privire la recunoașterea în Germania și la transcrierea în registrul de stare civilă a unei schimbări de nume de familie în favoarea unui nume dobândit în mod legal în România.

Cadrul juridic

Dispozițiile relevante ale legii de punere în aplicare a Codului civil

- 3 Articolul 5 din Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch (Legea de punere în aplicare a Codului civil) din 21 septembrie 1994 (BGBl. 1994 I, p. 2494, rectificare în BGBl. 1997 I, p. 1061), în versiunea aplicabilă faptelor din litigiul principal (denumită în continuare „EGBGB”), intitulat „Statutul personal”, prevede la alineatul 1 prima și a doua teză:

„În situația în care se face trimitere la legislația statului a cărui cetățenie o deține o persoană, iar aceasta deține cetățenia mai multor state, se va aplica legislația statului cu care respectiva persoană are legăturile cele mai strânse, având în vedere în special reședința sa obișnuită sau desfășurarea vieții sale. În situația în care această persoană deține și cetățenia germană, va prevala acest statut juridic.”

- 4 Articolul 10 din EGBGB, intitulat „Numele”, prevede la alineatul 1:

„Numele unei persoane este reglementat de legislația statului de cetățenie.”

- 5 Articolul 48 din EGBGB, intitulat „Alegerea unui nume dobândit în alt stat membru al Uniunii”, prevede:

„În situația în care numele unei persoane este reglementat de dreptul german, aceasta poate alege numele dobândit în timpul unei șederi obișnuite într-un alt stat membru al Uniunii și înscris într-un registru de stare civilă, printr-o declarație prezentată la oficiul de stare civilă, în măsura în care acest aspect nu este în mod vădit incompatibil cu principiile fundamentale ale dreptului german. Cu excepția cazului în care persoana declară în mod explicit că dorește ca alegerea numelui să producă efecte numai în viitor, alegerea numelui va produce efecte retroactive până la data înscrierii în registrul de stare civilă al celui alt stat membru. Declarația trebuie să fie legalizată sau în formă autentică. [...]”

Legea privind schimbarea numelui

- 6 În dreptul german, schimbarea numelui este reglementată de dreptul public, mai precis de procedura prevăzută de Gesetz über die Änderung von Familiennamen und Vornamen (NamÄndG) (Legea privind schimbarea numelor de familie și a prenumelor) din 5 ianuarie 1938 (RGL. 1938 I, p. 9), astfel cum a fost modificată prin articolul 54 din Legea din 17 decembrie 2008 (BGBl. 2008 I, p. 2586) (denumită în continuare „Legea privind schimbarea numelui”).
- 7 Articolul 1 din Legea privind schimbarea numelui are următorul cuprins:

„Numele de familie al unui resortisant german sau al unui apatrid care are domiciliul sau reședința obișnuită [în Germania] poate fi schimbat la cererea sa.”
- 8 Articolul 3 alineatul 1 din această lege prevede:

„Un nume de familie poate fi schimbat doar în cazul în care un motiv întemeiat justifică schimbarea”.
- 9 Conform articolului 3 alineatul 2 din Legea privind schimbarea numelui, împrejurările speței care sunt relevante în scopul pronunțării deciziei trebuie să fie apreciate din oficiu.
- 10 În temeiul articolului 5 alineatul 1 din Legea privind schimbarea numelui, cererea de schimbare a numelui de familie trebuie formulată la autoritatea administrativă inferioară din circumscripția în care solicitantul are reședința sau locuiește.
- 11 Punctul 27 alineatul 1 din Allgemeine Verwaltungsvorschrift zum Gesetz über die Änderung von Familiennamen und Vornamen (NamÄndVwV) (Regulamentul administrativ general referitor la Legea privind schimbarea numelor de familie și a prenumelor) din 11 august 1980, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul administrativ din 11 februarie 2014 (BAZ. AT din 18 februarie 2014, B2) (denumit în continuare „Regulamentul referitor la Legea privind schimbarea numelui”), are următorul cuprins:

„Numele persoanelor este reglementat detaliat și, în principiu, în mod exhaustiv de dispozițiile relevante ale dreptului civil. Schimbarea numelui, care intră sub incidența dreptului administrativ public, vizează eliminarea efectelor prejudiciabile într-un caz particular. Ea prezintă un caracter excepțional. În consecință, este necesar să se verifice cu prioritate dacă obiectivul urmărit nu poate fi atins printr-o declarație de schimbare a numelui în temeiul dreptului civil sau printr-o ordonanță a instanței de tutelă.”
- 12 Punctul 28 din acest regulament prevede:

„Un nume de familie poate fi schimbat doar în cazul în care un motiv întemeiat justifică schimbarea. Există un motiv întemeiat atunci când interesul legitim al solicitantului [...] pentru schimbarea numelui prevalează asupra intereselor legitime eventual contrare ale altor părți interesate [...] și asupra principiilor referitoare la nume care decurg din dispozițiile legale, dintre care fac parte funcția de reglementare socială a numelui și interesul public pentru menținerea numelui transmis [...]”
- 13 Potrivit punctului 31 din regulamentul menționat:

„În cazul în care în urma analizei comparative a intereselor care trebuie efectuată în conformitate cu punctul 28 rezultă existența unui interes legitim superior al solicitantului de modificare a numelui de familie și faptul că există, în consecință, un motiv întemeiat pentru modificarea numelui său, cererea trebuie, în general, admisă. Elemente deja luate în considerare cu ocazia analizei comparative având ca

obiect stabilirea existenței motivului întemeiat nu mai pot fi luate în considerare ca motive discreționare. Dacă nu există niciun motiv întemeiat care să justifice schimbarea numelui, cererea trebuie respinsă.”

14 Punctul 49 din Regulamentul referitor la Legea privind schimbarea numelui prevede:

„În cazul în care un resortisant german care deține și cetățenia unui alt stat poartă, potrivit dreptului acestui stat, al cărui resortisant este de asemenea, un nume de familie diferit de cel pe care este obligat în mod legal să îl poarte pe teritoriul de aplicare a legii, diferența de nume poate fi remediată prin schimbarea numelui de familie care trebuie purtat pe teritoriul unde se aplică legea germană, care este înlocuit cu numele de familie care trebuie purtat potrivit dreptului celui alt stat. În schimb, în cazul în care persoana interesată trebuie să renunțe la celălalt nume de familie, aceasta trebuie să se adreseze autorităților statului a cărui cetățenie o deține de asemenea.”

15 În cazul în care autoritatea administrativă competentă respinge cererea de schimbare a numelui, împotriva unei asemenea decizii de refuz sunt deschise căile de atac administrative. În schimb, dacă autoritatea administrativă competentă admite cererea de schimbare a numelui de familie, aceasta se asigură că schimbarea numelui face obiectul unei actualizări sau este constatată în registrul de stare civilă.

Situația de fapt din litigiul principal și întrebarea preliminară

16 Reclamantul din litigiul principal s-a născut la 25 aprilie 1986, în România, cu numele de familie Pavel. El este copilul doamnei Angela Freitag și al domnului Vica Pavel, resortisanți români, de cetățenie română.

17 După divorțul părinților săi, mama acestuia s-a recăsătorit cu un resortisant german, domnul Freitag.

18 Printr-o hotărâre judecătorească din 21 mai 1997, domnul Freitag l-a adoptat pe reclamantul din litigiul principal și acesta a dobândit astfel cetățenia germană și poartă de atunci numele de familie Freitag.

19 Prin decizia Consiliului Județean Brașov (România) din 9 iulie 2013, numele de familie al reclamantului din litigiul principal a redevenit Pavel, la cererea acestuia. În cursul procedurii de schimbare a numelui din România, reclamantul din litigiul principal a avut reședința obișnuită în Germania.

20 Ulterior, acesta s-a adresat Standesamt der Stadt Wuppertal (Oficiul de Stare Civilă din Wuppertal, Germania), prezentând noul său pașaport românesc eliberat pe numele de Pavel, și a solicitat ca schimbarea de nume să fie recunoscută și conform dreptului german, iar înscrierea în registrul de stare civilă care îl privește să fie completată în acest sens.

21 Întrucât aveau îndoeli cu privire la posibilitatea de a înscrie un act ulterior în registrul de stare civilă, Oficiul de stare civilă din Wuppertal și Oberbürgermeister der Stadt Wuppertal (primarul din Wuppertal, Germania), acționând în calitate de autoritate inferioară de control al stării civile, au supus chestiunea aprecierii Amtsgericht Wuppertal (Tribunalul Districtual din Wuppertal, Germania).

22 Potrivit instanței de trimitere, în măsura în care reclamantul din litigiul principal a avut reședința obișnuită în Germania în timpul procedurii de schimbare a numelui în România, articolul 48 din EGBGB nu este aplicabil, această dispoziție condiționând posibilitatea de a alege, prin declararea la oficiul de stare civilă, un nume dobândit într-un alt stat membru al Uniunii de faptul că numele în cauză să fi fost dobândit în timpul unei șederi obișnuite în acel alt stat membru, condiție care nu este îndeplinită în speță.

- 23 Instanța de trimitere precizează că nu este posibilă nici o aplicare prin analogie a articolului 48 din EGBGB. Din documentele referitoare la procedura legislativă ar rezulta că legiuitorul a dorit în special să pună în aplicare cerințele care rezultă din Hotărârea din 14 octombrie 2008, Grunkin și Paul (C-353/06, EU:C:2008:559), și că acesta era conștient de faptul că nu toate situațiile de divergență de nume de familie intră sub incidența acestei dispoziții.
- 24 În consecință, instanța de trimitere ridică problema dacă articolele 18 și 21 TFUE impun recunoașterea unei schimbări a numelui care a fost efectuată într-un alt stat membru în cazul în care persoana interesată nu are reședința obișnuită în acest alt stat membru, însă prezintă cu acest stat o altfel de legătură ca urmare a dublei sale cetățenii.
- 25 În aceste condiții, Amtsgericht Dresden (Tribunalul Districtual din Wuppertal) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolele 18 și 21 TFUE trebuie interpretate în sensul că autoritățile unui stat membru sunt obligate să recunoască schimbarea de nume a unui resortisant al acestui stat membru în situația în care resortisantul respectiv este în același timp resortisant al altui stat membru și a (re)dobândit în cel de al doilea stat membru numele său inițial de familie primit la naștere, printr-o schimbare de nume care nu este asociată unei modificări a statutului din perspectiva dreptului familiei, în pofida faptului că dobândirea numelui nu a avut loc în timpul șederii obișnuite a resortisantului în celălalt stat membru și a fost efectuată la cererea resortisantului respectiv?”

Cu privire la întrebarea preliminară

Observații introductive

- 26 Cu titlu introductiv, este necesar să se precizeze că instanța de trimitere se întemeiază pe articolul 48 din EGBGB atunci când, prin întrebarea adresată, solicită să se stabilească dacă articolele 18 și 21 TFUE se opun ca autoritățile competente ale unui stat membru să refuze recunoașterea numelui de familie obținut în mod legal de către un resortisant al acestui stat membru într-un alt stat membru, a cărui cetățenie o deține de asemenea, în condițiile în care nu avea reședința obișnuită în acest alt stat membru.
- 27 Trebuie arătat că, în cererea sa, instanța de trimitere menționează existența, subliniată și de guvernul german și de Comisia Europeană, a unei proceduri distincte, de drept public, care este prevăzută de Legea privind schimbarea numelui și care permite solicitarea schimbării numelui la autoritatea administrativă.
- 28 Această procedură în temeiul Legii privind schimbarea numelui este, potrivit guvernului german, aplicabilă într-o situație precum cea a reclamantului din litigiul principal, în măsura în care, chiar dacă articolul 48 din EGBGB îi este, în principiu, aplicabil acestuia, el nu îndeplinește totuși condiția privind șederea obișnuită într-un alt stat membru impusă de această dispoziție. Potrivit guvernului german, procedura în temeiul Legii privind schimbarea numelui permite unei persoane într-o situație comparabilă cu cea a reclamantului din litigiul principal să dobândească dreptul de a purta numele obținut în temeiul dreptului unui alt stat membru prin prezentarea unei cereri în acest sens la autoritatea administrativă competentă.
- 29 În cadrul procedurii de cooperare între instanțele naționale și Curte, este de competența acestuia din urmă să ofere instanței naționale un răspuns util, care să îi permită să soluționeze litigiul cu care este sesizată. Din această perspectivă, Curtea trebuie, dacă este cazul, să reformuleze întrebările care îi sunt adresate (a se vedea în special Hotărârea din 19 septembrie 2013, Betriu Montull, C-5/12, EU:C:2013:571, punctul 40).

- 30 În aceste condiții, întrebarea adresată de instanța de trimitere trebuie înțeleasă ca urmărind în esență să se stabilească dacă articolele 18 și 21 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun ca oficiul de stare civilă dintr-un stat membru să refuze recunoașterea și transcrierea în registrul de stare civilă a numelui obținut în mod legal de un resortisant al acestui stat membru într-un alt stat membru, a cărui cetățenie o deține de asemenea, și care corespunde numelui său de naștere, în temeiul unei dispoziții de drept național care condiționează posibilitatea de a solicita o astfel de transcriere prin declararea la oficiul de stare civilă de faptul ca numele în cauză să fi fost dobândit în timpul unei șederi obișnuite în acest alt stat membru, în timp ce alte dispoziții de drept național permit aceluiași resortisant să depună o cerere de schimbare a numelui la o altă autoritate, care are puterea discreționară de a se pronunța cu privire la cererea respectivă.
- 31 Trebuie adăugat că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, articolul 21 TFUE prevede nu doar dreptul de liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre, ci și interzicerea oricărei discriminări pe motiv de cetățenie sau naționalitate. În consecință, situația reclamantului din litigiul principal trebuie examinată exclusiv în lumina acestei dispoziții (Hotărârea din 12 mai 2011, Runevič-Vardyn și Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, punctul 65; a se vedea prin analogie Hotărârea din 2 iunie 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, punctul 34).

Cu privire la domeniul de aplicare al dreptului Uniunii

- 32 Cu titlu introductiv, trebuie analizat dacă situația reclamantului din litigiul principal intră în domeniul de aplicare material al dreptului Uniunii și, în special, al normelor care reglementează exercitarea de către un cetățean al Uniunii a dreptului său la liberă circulație și care interzic discriminarea.
- 33 Dintr-o jurisprudență consacrată reiese că, deși, în stadiul actual al dreptului Uniunii, normele care reglementează transcrierea în actele de stare civilă a numelui de familie al unei persoane intră în competența statelor membre, acestea trebuie totuși, în exercitarea acestei competențe, să respecte dreptul Uniunii și în special dispozițiile Tratatului FUE referitoare la libertatea recunoscută oricărui cetățean al Uniunii de circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre (Hotărârea din 2 octombrie 2003, Garcia Avello, C-148/02, EU:C:2003:539, punctul 25, Hotărârea din 14 octombrie 2008, Grunkin și Paul, C-353/06, EU:C:2008:559, punctul 16, Hotărârea din 22 decembrie 2010, Sayn-Wittgenstein, C-208/09, EU:C:2010:806, punctele 38 și 39, Hotărârea din 12 mai 2011, Runevič-Vardyn și Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, punctul 63, precum și Hotărârea din 2 iunie 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, punctul 32).
- 34 Potrivit unei jurisprudențe constante, o legătură cu dreptul Uniunii există în privința persoanelor resortisante ale unui stat membru care au reședința în mod legal pe teritoriul unui alt stat membru (Hotărârea din 2 octombrie 2003, Garcia Avello, C-148/02, EU:C:2003:539, punctul 27). Astfel se prezintă situația reclamantului din litigiul principal, care are cetățenia română și are reședința pe teritoriul Republicii Federale Germania, a cărei cetățenie o deține de asemenea.

Cu privire la existența unei restricții la libera circulație în sensul articolului 21 TFUE

- 35 Trebuie amintit că Curtea a statuat în mod repetat că o reglementare națională care dezavantajează anumiți resortisanți naționali pentru simplul fapt că și-au exercitat libertatea de circulație și de ședere într-un alt stat membru constituie o restricție privind libertățile recunoscute oricărui cetățean al Uniunii prin articolul 21 alineatul (1) TFUE (Hotărârea din 14 octombrie 2008, Grunkin și Paul, C-353/06, EU:C:2008:559, punctul 21, Hotărârea din 22 decembrie 2010, Sayn-Wittgenstein, C-208/09, EU:C:2010:806, punctul 53, Hotărârea din 12 mai 2011, Runevič-Vardyn și Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, punctul 68, precum și Hotărârea din 2 iunie 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, punctul 36).

- 36 Reiese de asemenea din jurisprudența Curții că refuzul autorităților unui stat membru de a recunoaște numele unui resortisant al acestui stat care și-a exercitat dreptul de liberă circulație și care deține de asemenea cetățenia unui alt stat membru, astfel cum a fost stabilit în acest din urmă stat membru, poate împiedica exercitarea dreptului de liberă circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre, consacrat la articolul 21 TFUE. Astfel, pot apărea confuzii și inconveniente din cauza divergenței dintre cele două nume aplicate aceleiași persoane (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 iunie 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, punctul 37).
- 37 În această privință, trebuie amintit că numeroase acțiuni ale vieții cotidiene, atât în domeniul public, cât și în cel privat, impun să se facă dovada propriei identități și, în privința unei familii, dovada naturii legăturilor de familie existente între diferiții membri ai acesteia (Hotărârea din 12 mai 2011, Runevič-Vardyn și Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, punctul 73, precum și Hotărârea din 2 iunie 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, punctul 43).
- 38 Pentru un resortisant care are cetățenia a două state membre, cum este cazul reclamantului din litigiul principal, există un risc concret de a fi nevoit, din cauza faptului că poartă două nume diferite, și anume numele Pavel și Freitag, să elimine îndoielile privind identitatea sa, precum și autenticitatea documentelor pe care le prezintă sau veridicitatea informațiilor cuprinse în acestea, ceea ce, după cum a statuat Curtea, constituie o împrejurare de natură să împiedice exercitarea dreptului care decurge din articolul 21 TFUE (a se vedea Hotărârea din 22 decembrie 2010, Sayn-Wittgenstein, C-208/09, EU:C:2010:806, punctul 70, și Hotărârea din 2 iunie 2016, Bogendorff von Wolffersdorff, C-438/14, EU:C:2016:401, punctul 40).
- 39 În consecință, refuzul oficiului de stare civilă dintr-un stat membru de a recunoaște și de a transcrie în registrele de stare civilă numele obținut în mod legal de un resortisant al acestui stat membru într-un alt stat membru a cărui cetățenie este de asemenea deținută de acesta, în temeiul unei dispoziții de drept național care condiționează posibilitatea de a solicita o astfel de transcriere prin declararea la oficiul de stare civilă de faptul ca numele în cauză să fi fost dobândit în timpul unei șederi obișnuite în acest alt stat membru, poate împiedica exercitarea dreptului de liberă circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre, consacrat la articolul 21 TFUE.
- 40 Guvernul german susține totuși că, având în vedere că în dreptul german există alte temeuri juridice pentru schimbarea numelui la cererea persoanei interesate, și anume dispozițiile relevante ale Legii privind schimbarea numelui, nu există obstacole în calea liberei circulații a persoanelor care ar putea proveni dintr-o divergență de nume de familie. Astfel, deși articolul 3 alineatul 1 din Legea privind schimbarea numelui condiționează o astfel de schimbare de justificarea acesteia printr-un motiv întemeiat, ar rezulta din cuprinsul punctului 49 din Regulamentul referitor la Legea privind schimbarea numelui că eliminarea unei divergențe de nume de familie în ceea ce îi privește pe resortisanții germani cu dublă cetățenie constituie un asemenea motiv întemeiat. Astfel, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, persoana interesată ar putea obține recunoașterea numelui adoptat în mod legal în celălalt stat membru prin depunerea unei cereri în temeiul Legii privind schimbarea numelui la autoritatea administrativă competentă.
- 41 În această privință, pentru ca o reglementare germană referitoare la nume, privită în ansamblul său, să poată fi considerată compatibilă cu dreptul Uniunii, este necesar ca dispozițiile sau procedura internă care permit depunerea unei cereri de schimbare a numelui să nu facă imposibilă sau excesiv de dificilă punerea în aplicare a drepturilor conferite de articolul 21 TFUE. În principiu, nu este important, din punctul de vedere al dreptului Uniunii, care este dispoziția națională sau procedura internă în temeiul căreia reclamantul își poate exercita drepturile cu privire la numele său.
- 42 Astfel, în lipsa unei reglementări a Uniunii în materia schimbării numelui de familie, revine ordinii juridice interne a fiecărui stat membru atribuția de a stabili modalitățile prevăzute de dreptul național și destinate să asigure protecția drepturilor conferite justițiabililor în temeiul dreptului Uniunii, cu condiția ca, pe de o parte, aceste modalități să nu fie mai puțin favorabile decât cele privind drepturile

care și-ar avea originea în ordinea juridică internă (principiul echivalenței) și, pe de altă parte, să nu facă practic imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii (principiul efectivității) (a se vedea în special prin analogie Hotărârea din 12 septembrie 2006, Eman și Sevinger, C-300/04, EU:C:2006:545, punctul 67, Hotărârea din 3 iulie 2014, Kamino International Logistics și Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 și C-130/13, EU:C:2014:2041, punctul 75, precum și Hotărârea din 8 martie 2017, Euro Park Service, C-14/16, EU:C:2017:177, punctul 36).

- 43 Revine instanței de trimitere sarcina de a aprecia dacă poate pune ea însăși în aplicare drepturile conferite de articolul 21 TFUE și dacă poate recunoaște dreptul la recunoașterea numelui dobândit în împrejurări precum cele din cauza principală sau dacă este necesar ca reclamantul din litigiul principal să recurgă la procedura de drept public prevăzută de Legea privind schimbarea numelui.
- 44 După cum s-a precizat la punctul 40 din prezenta hotărâre, guvernul german susține că eliminarea unei divergențe privind numele de familie constituie un „motiv întemeiat” în sensul articolului 3 alineatul 1 din Legea privind schimbarea numelui. În plus, exercitarea drepturilor unui resortisant precum reclamantul din litigiul principal în temeiul articolului 21 TFUE nu ar fi repusă în discuție de puterea de apreciere de care dispun autoritățile germane competente.
- 45 Trebuie subliniat, în această privință, că o astfel de putere de apreciere trebuie să fie exercitată de autoritățile competente astfel încât să asigure efectul deplin al articolului 21 TFUE.
- 46 Este important în special ca procedura existentă în dreptul german care urmărește să permită schimbarea numelui să fie de natură să asigure că existența unui „motiv întemeiat” poate fi reținută în împrejurări precum cele din cauza principală, în care persoana interesată are cu celălalt stat membru în care și-a obținut numele o altă legătură decât șederea obișnuită, precum cetățenia, pentru a permite recunoașterea numelui obținut într-un alt stat membru.
- 47 Prin urmare, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 21 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune ca oficiul de stare civilă dintr-un stat membru să refuze recunoașterea și transcrierea în registrul de stare civilă a numelui obținut în mod legal de un resortisant al acestui stat membru într-un alt stat membru, a cărui cetățenie o deține de asemenea, și care corespunde numelui său de naștere, în temeiul unei dispoziții de drept național care condiționează posibilitatea de a obține o astfel de transcriere prin declararea la oficiul de stare civilă de faptul ca numele în cauză să fi fost dobândit în timpul unei șederi obișnuite în acest alt stat membru, cu excepția situației în care în dreptul național există alte dispoziții care permit efectiv recunoașterea numelui în cauză.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 48 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolul 21 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune ca oficiul de stare civilă dintr-un stat membru să refuze recunoașterea și transcrierea în registrul de stare civilă a numelui obținut în mod legal de un resortisant al acestui stat membru într-un alt stat membru, a cărui cetățenie o deține de asemenea, și care corespunde numelui său de naștere, în temeiul unei dispoziții de drept național care condiționează posibilitatea de a obține o astfel de transcriere prin declararea

la oficiul de stare civilă de faptul ca numele în cauză să fi fost dobândit în timpul unei șederi obișnuite în acest alt stat membru, cu excepția situației în care în dreptul național există alte dispoziții care permit efectiv recunoașterea numelui în cauză.

Semnături

i — Punctele 30 și 41 din prezentul text au făcut obiectul unei modificări de ordin lingvistic ulterior primei publicări.